

Китайско писмо

собенъ да ми напакости. Разтревоженъ сновѣхъ нагоре и надолу покрай вратата на стаята, дето работѣше Тзинъ. И ето го че излѣзе. Стори ми се, че е гузенъ и бърза да ме отмине. Решихъ да провѣря подозренията си.

— Тзинъ, — казахъ му, — я ми покажи копието отъ ржкописа ми, което носишъ на комисията.

— Не го нося още, ваша милость, — отговори ми той. — Но, вие знаете, че дори и да го имамъ

сега, не е позволено да ви дамъ да го видите. . .

— Покажи ми го, Тзинъ, — повторихъ състрогъ гласъ. — Казвашъ, че го не носишъ, а това какво е?

— Разгърнахъ горната му дреха и измъкнахъ листоветѣ. Това бѣше моето съчинение и преписа на Тзинъ.

Въпрѣки усилията му да измъкне листоветѣ изъ ржцетѣ ми, азъ успѣхъ да ги разгърна и да ги прегледамъ макаръ повърхностно. О, ужасъ! Съчинението ми бѣше съвършено измѣнено, на всички изречения бѣше придадена смѣшна смисълъ. . . Подобно произведение бездруго би ми навлѣкло при смѣхитѣ на мандаринитѣ! Можете да си представите, колко се ядосахъ като видѣхъ това. . . При все че баща ми ме мърмѣше за буйния ми нравъ, азъ рѣдко се гнѣвахъ. Но сега не можахъ вече да се сдържа. Бѣхъ почти обезумѣлъ отъ мъка и искахъ да отмѣстя на негодника. Нахвърлихъ се отгоре му,